

XXXVII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Lov om Alderdoms-
understøttelse af 9de April 1891.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 14de Marts 1901.)

Undertegnede Udvalg er nedsat til Behandling af det i indeværende Samling ved privat Initiativ paa ny indbragte Forslag om ovennævnte Sag. Udvalget bestaar med en enkelt Undtagelse af de samme Medlemmer, som i Fjor behandlede et tilsvarende Forslag; der vil derfor ved Omtalen af Udvalgets Stilling til Forslaget naturligt være at tage Hensyn ogsaa til Arbejdet i forrige Rigsdagsamling.

Trangen til en Reform af den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov har i den siden Lovens Fremkomst forløbne Periode bl. a. givet sig Udslag i en Række private Lovforslag, af hvilke dog hidtil intet er naaet til endelig Vedtagelse. Ankerne mod den bestaaende Lov jøndre sig naturligt i tre Grupper. — Fra et Standpunkt, der godkender Lovens Grundprincip, Hjælp uden Modbydelse efter frit Skøn over Værdighed og Trang og frit Skøn over det til Trangens Afhjælpning nødvendige Beløb, hævdes det, at Lovens Vilkaar ere for strenge; det er for meget at kræve, at den paagældende skal have holdt sig fri for Fattighjælp i fulde 10 Aar før det 60de Aar; det er urimeligt,

at Tilbagebetaling af Fattighjælp ikke op hæver dennes Virkninger; Reglen om en Høgtemanden ydet Fattighjælps Virkninger over for Enten eller den frastilte Hustru er ubillig; visse Arter af Fattighjælp burde ikke udelukke fra Alderdomshjælp; der klages endelig over, at Understøttelserne ere for knapt tilmaalte. — Fra en anden Side fremhæves det som en Grundmangel ved Loven, at Selvhjælpsprincippet — Krævet om en Modbydelse til Gælds for det offentlige Tilskud — er skudt ganske til Side, at Spareansjen svækkes, Familiebaandet løsnes, den private Velgørenhed hemmes; en konsekvent Gennemførelse af dette Synspunkt vilde føre til tvungen Forsikring med Stats-tilskud for hele Landets Befolkning eller visse bestemt afgrænsede Dele af samme. Subsidiært ønskes Lovens Værdighedsbetingelser strammede. — Fra et tredie Standpunkt anerkender man som rigtig Paavisningen af de nævnte uheldige Følger af Loven, i alt Fald som rimelige Fremtidsmuligheder; men man mener, at Vejen, der bør betrædes for at afløse den, er Indførelsen af faste Satser for Understøttelsens Størrelse uden eller uden